

והבאת, כלומר, הרי כתיב: "ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך", ולא היה לו לומר אלא: "והבאת מארצך", ולמה הוצרך הכתוב להזכיר את הלקחה.

אלא ללמד: **עד שתהא לקיחה** מן השדה דהיינו בצירה, **והבאה באחד**, באדם אחד.

ולכן, כשבצר הוא והביאן השליח אין בעל הבית קורא, וכן אם בצרן השליח ומת, ובעל הבית מביא, אין בעל הבית קורא; אבל אם בצרן השליח והביאן השליח עצמו, כי אז בעל הבית קורא, כי היתה הבצירה וההבאה באחד, [אבל השליח לעולם אינו קורא, ואפילו אם בצרן הוא והביאן הוא].

ואף כאן היות ובשעת בצירה היתה השדה של האשה, ובשעת הבאה היתה השדה שלו, הרי זה כמי שלקיחה והבאה אינם באחד, והייתי אומר שלא יקרא.

קא משמע לן הברייתא שמכל מקום מביא וקורא, אך סיבת הקריאה אינה "משום" שמתה אשתו, אלא "אף" שמתה אשתו.

ואזדו רבי יוחנן וריש לקיש **לטעמייהו** [הלכו רבי יוחנן וריש לקיש במחלוקת זו, לשיטתם שנחלקו כעין זה בענין אחר].

מ-א **דאיתמר: המוכר שדהו בזמן שהיובל נהג,** וחוזר גוף הקרקע לבעליה ביובל, ונמצא שאין המכירה אלא לפירות בלבד:

רבי יוחנן אמר: מביא הקונה בכורים וקורא

עליהם "מקרא בכורים", ואף שקניינו בשדה הוא "קנין פירות" בלבד.

ריש לקיש אמר: מביא הקונה ביכורים ואינו קורא עליהם "מקרא בכורים", היות ואין לו בשדה אלא "קנין פירות".

וביאור מחלוקתם הוא:

רבי יוחנן אמר: מביא וקורא, כי "קנין פירות בקנין הגוף דמי".

ואילו **ריש לקיש אמר: מביא ואינו קורא,** כי "קנין פירות לאו בקנין הגוף דמי".

הרי שנחלקו רבי יוחנן וריש לקיש כעין מחלוקתם שנחלקו כאן, ולשיטתם הלכו.

וצריכא, הוצרכו רבי יוחנן וריש לקיש להיות חלוקים בסברא אחת בשני אופנים:

דאי איתמר מחלוקתם רק **בהיא** ד"מוכר שדהו לפירות", כי אז הייתי אומר: **בהיא קאמר ריש לקיש** שאינו קורא, כיון דהלוקח **כי קא נחית** לשדה [כשירד להיות בעלים על השדה], **אדעתא דפירא** בלבד **קא נחית** [על דעת קנין פירות בלבד ירד הוא מתחילה].

אבל בהך ד"מוכר שדהו בזמן שהיובל נהג", דהלוקח **אדעתא דגופיה קא נחית** [הלוקח ירד לקנין הגוף לזמן, עד שיגיע יובל], **אימא מודי ליה לרבי יוחנן** שהוא קורא.⁽¹⁾

ואי איתמר בהא ד"מוכר שדהו בזמן

1. כתב החת"ם סופר ד"ה בהיא, שהענין קשה להבינו, וראה שם מה שכתב.

ולבסוף עתיד לירשנה, אם תמות בחייו בעודה תחתיה.